

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (a fellebbezés megengedhetőségéről határozó tanács)

2021. december 10.*

„Fellebbezés – Közösségi formatervezési minta – A fellebbezések megengedhetősége – A Bíróság eljárási szabályzatának 170b. cikke – A felmerülő kérdésnek az uniós jog egységessége, koherenciája vagy fejlődése szempontjából fennálló jelentőségét bizonyító kérelem – A fellebbezés megengedhetősége”

A C-382/21. P. sz. ügyben,

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)** (képviseli: D. Hanf, D. Gája, E. Markakis és V. Ruzek, meghatalmazotti minőségben)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2021. június 23-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

a **The KaiKai Company Jaeger Wichmann GbR** (székhelye: München [Németország])

felperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (a fellebbezés megengedhetőségéről határozó tanács),

tagjai: L. Bay Larsen, a Bíróság elnökhelyettese, L. S. Rossi (előadó) és N. Wahl bírák,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az előadó bíró javaslatára és T. Čapeta főtanácsnok meghallgatását követően,

meghozta a következő

Végzést

- 1 Fellebbezésében az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) az Európai Unió Törvényszéke 2021. április 14-i The KaiKai Company Jaeger Wichmann kontra EUIPO (Torna- vagy sportfelszerelések és -eszközök) ítéletének (T-579/19, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2021:186) hatályon kívül helyezését kéri, amelyben a Törvényszék hatályon kívül helyezte az EUIPO harmadik fellebbezési tanácsának egy torna- vagy sportfelszerelések és -eszközök

* Az eljárás nyelve: német.

közösségi formatervezési mintaként történő lajstromozására irányuló, az 1970. június 19-én Washingtonban megkötött, és legutóbb 2001. október 3-án módosított Szabadalmi Együttműködési Szerződés (Recueil des traités des Nations unies, 1160. kötet, 18336. sz., 231. o., kihirdette: az 1980. évi 14. tvr.) alapján benyújtott nemzetközi szabadalmi bejelentés elsőbbségéhez fűződő jogot igénylő bejelentéssel kapcsolatban 2019. június 13-án hozott határozatát (R 573/2019-3. sz. ügy).

A fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelemről

- 2 Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58a. cikkének első bekezdése értelmében, amennyiben az EUIPO valamely független fellebbezési tanácsa által hozott határozatra vonatkozóan a Törvényszék által hozott határozat ellen fellebbezést nyújtottak be, a Bíróság előzetesen határoz a fellebbezés befogadhatóságáról.
- 3 Ezen alapokmány 58a. cikkének harmadik bekezdése szerint a fellebbezés a Bíróság eljárási szabályzatában meghatározott részletes szabályoknak megfelelően teljes egészében vagy részben befogadható, ha az az uniós jog egységessége, koherenciája vagy fejlődése szempontjából jelentős kérdést vet fel.
- 4 Az eljárási szabályzat 170a. cikkének (1) bekezdése értelmében az említett alapokmány 58a. cikkének első bekezdése szerinti helyzetekben a fellebbezőnek a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti olyan kérelmet kell mellékelnie a fellebbezéséhez, amelyben kifejti a fellebbezés által az uniós jog egységessége, koherenciája vagy fejlődése szempontjából felvetett jelentős kérdést, és amely tartalmazza az ahhoz szükséges összes adatot, hogy a Bíróság e kérelemről határozhasson.
- 5 Az eljárási szabályzat 170b. cikkének (1) és (3) bekezdése értelmében a Bíróság a lehető leghamarabb, indokolt végzéssel határoz a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelemről.

A fellebbező érvei

- 6 Fellebbezésének alátámasztására a fellebbező egyetlen, a közösségi formatervezési mintáról szóló, 2001. december 12-i 6/2002/EK tanácsi rendelet (HL 2002. L 3., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 27. kötet, 142. o.) 41. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapított jogalapra hivatkozik.
- 7 Ez a jogalap három részből áll.
- 8 A jogalap első részében a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy az a megtámadott ítélet 56., 57. és 64–66. pontjában tévesen állapította meg, hogy az a körülmény, hogy a 6/2002 rendelet 41. cikkének (1) bekezdése nem rendelkezik arról, hogy a szabadalmak későbbi közösségi formatervezési minták elsőbbségi igénylésének alapjául szolgálhatnak, joghézagynak tekinthető. A fellebbező szerint ez a körülmény valójában az uniós jogalkotó azon döntését tükrözi, hogy az elsőbbség igénylését kizárólag a korábbi formatervezési, illetve használati mintákra korlátozza.
- 9 A rendelkezés szövegéből szerinte egyértelműen kitűnik, hogy az meghatározza mind azon iparjogvédelmi jogok jellegét, amelyeken az elsőbbség igénylése alapulhat (korábbi formatervezési, illetve használati minták), mind pedig azt az időtartamot, amelyen belül az

elsőbbség igényelhető (az első bejelentés napjától számított hat hónap). Azt a tényt, hogy az említett rendelkezés nem utal a szabadalmi bejelentésekre, szükségszerűen az ilyen bejelentések kizárásának kell tekinteni. Másfelől ha az ipari tulajdon oltalmára létesült, 1883. március 20-án Párizsban aláírt, legutóbb 1967. július 14-én Stockholmban felülvizsgált és 1979. szeptember 28-án módosított Párizsi Uniós Egyezmény (Recueil des traités des Nations unies, 828. kötet, 11851. szám, 305. o., kihirdette az 1970. évi 18. tvr.; a továbbiakban: Párizsi Uniós Egyezmény) alapján benyújtott nemzetközi bejelentés a 6/2002 rendelet 41. cikkének megfelelően elsőbbségi jogot alapozhatna meg, ez csak akkor lenne lehetséges, ha az ilyen bejelentés használati mintára vonatkozna.

- 10 Egyetlen jogalapja második részében a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 75–86. pontjában a tizenkét hónapos elsőbbségi jog elismerésével nem egyszerűen csak a Párizsi Uniós Egyezmény 4. cikkével összhangban értelmezte a 6/2002 rendelet 41. cikkének (1) bekezdését, mivel az ezzel összhangban álló értelmezés nem terjedhet ki olyan elsőbbségi idő biztosítására, amelyet az uniós jog egyértelmű és feltétlen rendelkezése nem ír elő. A Törvényszék így tehát az említett pontokban valójában kizárta az említett 41. cikk alkalmazását annak érdekében, hogy azt a 4. cikkel helyettesítse. A Törvényszék ezzel ez utóbbi rendelkezésnek közvetlen hatályt tulajdonított. Márpedig egyrészt a Párizsi Uniós Egyezmény 4. cikke nem felel meg a nemzetközi jog uniós jogban való közvetlen alkalmazhatóságára vonatkozó ítélkezési gyakorlat által támasztott feltételeknek, amely többek között a 2008. június 3-i Intertanko és társai ítéletből (C-308/06, EU:C:2008:312, 45. pont) következik, amely szerint az adott rendelkezésnek egyértelműnek, pontosnak és feltétel nélkülinek kell lennie, másrészt pedig a 4. cikk ilyen közvetlen hatályának elismerése ellentétes lenne a Párizsi Uniós Egyezmény 25. cikkével és a 2007. október 25-i Develay kontra OHIM ítéletből (C-238/06 P, EU:C:2007:635, 37–44. pont) eredő ítélkezési gyakorlattal, amelyek szerint lényegében az említett 4. cikk nem eredményez közvetlen hatályt.
- 11 Az egyetlen jogalap harmadik részével a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy a 6/2002 rendelet 41. cikkének (1) bekezdését a Párizsi Uniós Egyezmény tévesen értelmezett 4. cikkével váltotta fel. A Törvényszék által a megtámadott ítélet 77–84. pontjában kifejtettekkel ellentétben ugyanis a Párizsi Uniós Egyezmény nem állapít meg olyan általános szabályt, amely szerint a korábbi oltalom jellege határozza meg az ahhoz kapcsolódó elsőbbségi jog határidejét. Az általános szabály inkább azt írja elő, hogy az elsőbbségi jog alapjául szolgáló korábbi bejelentésnek ugyanarra kell vonatkoznia, mint a későbbi bejelentésnek. A Párizsi Uniós Egyezmény 4. cikke E. részének (1) bekezdése csak kivételes jelleggel írja elő, hogy egy használati minta lajstromozására irányuló bejelentés elsőbbségi jogot alapozhat meg egy későbbi formatervezési minta lajstromozására irányuló bejelentés tekintetében, amelynek tehát más a tárgya, mint a korábbi bejelentésnek. Így a Törvényszék azon következtetésének, amely szerint a formatervezési minta lajstromozására irányuló későbbi bejelentés esetében a szabadalmi bejelentés benyújtására alapított elsőbbség igénylésének határideje tizenkét hónap, nincs jogi alapja.
- 12 A fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelmének alátámasztása érdekében a fellebbező azt állítja, hogy egyetlen jogalapja az uniós jog egységessége, koherenciája és fejlődése szempontjából jelentős kérdést vet fel.
- 13 E tekintetben először is rámutat, hogy a Párizsi Uniós Egyezmény 4. cikke téves értelmezésének következményei túlmutatnak a formatervezésiminta-oltalmi jog keretein. Tekintettel ugyanis a megtámadott ítélet 77–80. és 85. pontjában foglalt elv általános jellegére, amely szerint a korábbi

oltalom jellegének döntő jelentősége van az elsőbbségi határidő tartamának meghatározása szempontjából, ez az elv a formatervezési mintákon kívüli egyéb szellemi tulajdonjogokra, így például az uniós védjegyekre alkalmazandó elsőbbségi igénylési rendszert is érintheti.

- 14 Másodszer, a Párizsi Unió Egyezmény 4. cikkének téves értelmezése kötelező egyrészt az uniós jogalkotóra nézve, amely azt nem változtathatja meg a 6/2002 rendelet vagy az elsőbbség igénylésére vonatkozó egyéb uniós jogi rendelkezések módosításával, másrészt pedig a tagállamokra, amelyek – minthogy valamennyien a Párizsi Unió Egyezményben részes felek – az uniós jog alapján kötve vannak az uniós bíróság által értelmezett egyezményhez, ahogyan ez az 1998. június 16-i Hermès ítéletből (C-53/96, EU:C:1998:292, 32. pont) is következik.
- 15 Harmadszor, ha a Törvényszék elismeri a magánszemélyek azon jogát, hogy az elsőbbség igénylésével kapcsolatban közvetlenül a Párizsi Unió Egyezmény rendelkezéseire hivatkozhatnak, az precedenst teremtene a jövőbeli ügyekre nézve, és korlátozná az uniós jogalkotó ezen a téren fennálló mozgásterét. A Bíróságnak tehát határozatot kell hoznia a Párizsi Unió Egyezmény által az Unióra és a tagállamokra rótt kötelezettségek jellegének és mértékének meghatározásához.
- 16 Negyedszer a megtámadott ítélet azáltal, hogy közvetlen hatállyal ruházza fel a Párizsi Unió Egyezmény 4. cikkét, és ily módon eltér a Bíróság ítélkezési gyakorlatától, nem csupán az Unió intézményi egyensúlyát és az uniós jogrendszer autonómiáját sérti, hanem a Párizsi Unió Egyezmény és a Kereskedelmi Világszervezet létrehozó marrakesh-i egyezmény 1C. mellékletében szereplő, a szellemi tulajdonjogok kereskedelmi vonatkozásairól szóló, az Európai Közösség nevében a többoldalú tárgyalások uruguayi fordulóján (1986–1994) elért megállapodásoknak a Közösség nevében a hatáskörébe tartozó ügyek tekintetében történő megkötéséről szóló, 1994. december 22-i 94/800/EK tanácsi határozattal (HL 1994. L 336., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 80. o.) jóváhagyott megállapodás céljaival ellentétes rendszerszintű következményeket is hordoz magában.
- 17 Egyrészt a megtámadott ítélet indokolatlan megkülönböztetést tesz a hat hónapos elsőbbségi jogot keletkeztető, formatervezési minta lajstromozására irányuló bejelentések és a tizenkét hónapos elsőbbségi jogot keletkeztető szabadalmi bejelentések között, ami arra készítheti a gazdasági szereplőket, hogy a 6/2002 rendelet 41. cikkének (1) bekezdésében a formatervezési minta lajstromozására irányuló bejelentések tekintetében előírt hat hónapos határidő megkerülése érdekében elsősorban szabadalmi bejelentést tegyenek.
- 18 Másrészt a megtámadott ítélet jogbizonytalansághoz és a kölcsönösség hiányához vezetne egyes harmadik országokban. A fellebbező példaként hozza fel az Amerikai Egyesült Államokat, ahol az ipari minták szabadalmi oltalom (*design patent*) alatt állnak. Márpedig, ha az elsőbbségi határidő hosszát a korábbi oltalom jellege határozza meg, akkor az Egyesült Államokban a *design patent* bejelentői esetében tizenkét hónapos lenne az elsőbbségi határidő egy későbbi közösségi formatervezési minta tekintetében, míg a közösségi formatervezési minta bejelentői esetében csak hat hónapos elsőbbségi határidőt biztosítanak egy későbbi *design patent* bejelentés tekintetében.
- 19 Ötödször, a megtámadott ítélet egyenlőtlenséget teremthet a közösségi formatervezési minta újdonságának érdemi értékelését illetően, mivel 18 hónapról 24 hónapra hosszabbítja meg azt az időszakot, amely alatt a 6/2002 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének b) pontjának megfelelően a bejelentő általi nyilvánosságra hozatal nem vehető figyelembe, ha az elsőbbség igénylése szabadalmi bejelentésen alapul.

A Bíróság álláspontja

- 20 Előjáróban meg kell állapítani, hogy a fellebbezőnek kell bizonyítania, hogy a fellebbezésében felvetett kérdések jelentősek az uniós jog egységessége, koherenciája vagy fejlődése szempontjából (2019. október 24-i Porsche kontra EUIPO végzés, C-613/19 P, EU:C:2019:905, 13. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 21 Ezen túlmenően, amint az az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58a. cikkének az eljárási szabályzat 170b. cikkének (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett harmadik bekezdéséből is kitűnik, a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelemnek tartalmaznia kell az ahhoz szükséges összes olyan adatot, amely lehetővé teszi a Bíróság számára, hogy határozhasson a fellebbezés megengedhetőségéről, valamint hogy – a fellebbezés részleges megengedhetősége esetén – meghatározhassa a fellebbezés azon jogalapjait vagy részeit, amelyekre a válaszbeadványnak ki kell terjednie. Mivel ugyanis a fellebbezések előzetes befogadhatóságának az ezen alapokmány 58a. cikkében említett mechanizmusa arra irányul, hogy az uniós jog egységessége, koherenciája vagy fejlődése szempontjából jelentős kérdésekre korlátozza a Bíróság felülvizsgálatát, a Bíróságnak a fellebbezés keretében kizárólag az ilyen kérdéseket felvető és a fellebbező által kialakított jogalapokat kell vizsgálnia (lásd különösen: 2019. október 24-i Porsche kontra EUIPO végzés, C-613/19 P, EU:C:2019:905, 14. pont; 2021. november 11-i Sun Stars & Sons kontra EUIPO végzés, C-425/21 P, nem tették közzé, EU:C:2021:927, 13. pont).
- 22 Ily módon a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelemnek minden esetben egyértelműen és pontosan kell tartalmaznia a fellebbezés alapjául szolgáló jogalapokat, ugyanilyen pontosan és egyértelműen kell meghatároznia az egyes jogalapok által felvetett jogkérdést, pontosítania kell, hogy ez a kérdés jelentős-e az uniós jog egységessége, koherenciája vagy fejlődése szempontjából, és konkrétan kell kifejtenie azokat az okokat, amelyek miatt az említett kérdés jelentős a hivatkozott kritériumra tekintettel. Konkrétan a fellebbezési jogalapokat illetően a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelemnek pontosítania kell azt az uniós jogi rendelkezést vagy azt az ítélkezési gyakorlatot, amelyet a fellebbezéssel megtámadott ítélet, illetve végzés megsértett, tömören ki kell fejtenie, hogy a Törvényszék mennyiben alkalmazta állítólagosa tévesen a jogot, továbbá jeleznie kell, hogy ez a téves jogalkalmazás milyen mértékben befolyásolta a megtámadott ítéletben, illetve végzésben szereplő megoldást. Amennyiben a hivatkozott téves jogalkalmazás az ítélkezési gyakorlat figyelmen kívül hagyásából ered, a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelemben tömören, ugyanakkor – a fellebbezés tárgyát képező ítélet vagy végzés fellebbező által megkérdőjelezett pontjainak, egyúttal pedig a Bíróság vagy a Törvényszék határozatában figyelmen kívül hagyott pontok megjelölésével – egyértelműen és pontosan ki kell fejteni először is, hogy hol található az állítólagos ellentmondás, másodszor pedig azokat a konkrét okokat, amelyek miatt ez az ellentmondás jelentős kérdést vet fel az uniós jog egységessége, koherenciája vagy fejlődése szempontjából (2019. október 24-i Porsche kontra EUIPO végzés, C-613/19 P, EU:C:2019:905, 15. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 23 A jelen ügyben a megtámadott ítéletnek a fellebbező által idézett 56. pontjából az következik, hogy a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a 6/2002 rendelet 41. cikkének (1) bekezdése nem rendelkezik arról a helyzetről, amikor a formatervezési minta lajstromozására irányuló bejelentést szabadalmi bejelentés alapján fennálló elsőbbség igénylésével nyújtják be, és nem szabályozza tehát azt a határidőt sem, amelyen belül ilyen elsőbbség igényelhető. Amint ugyanis az a megtámadott ítéletnek a fellebbező által szintén hivatkozott 66. pontjából kitűnik, a Párizsi Uniói Egyezmény alkalmazása az említett rendelet hiányosságának orvoslására irányul, mivel a rendelet nem rendelkezik a nemzetközi szabadalmi bejelentés alapján fennálló elsőbbségre vonatkozó

határidőről. A Törvényszék ezért a Párizsi Uniós Egyezményt úgy értelmezte, és – amint erre a fellebbező is emlékeztet – a megtámadott ítélet 85. pontjában azt állapította meg, hogy a korábbi oltalom jellegének döntő jelentősége van az elsőbbségi határidő tartamának meghatározása szempontjából.

- 24 Egyrészt meg kell állapítani, hogy a fellebbező pontosan ismerteti az általa előadott egyetlen jogalapot, kifejtve, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte a 6/2002 rendelet 41. cikkét úgy, hogy az nem rendelkezik a közösségi formatervezési minta lajstromozására irányuló bejelentés nemzetközi szabadalmi bejelentés alapján fennálló elsőbbségére vonatkozó határidőről, és pótolta ezt a hiányosságot azáltal, hogy a releváns ítélkezési gyakorlatot megsértve közvetlen hatállyal ruházta fel a Párizsi Uniós Egyezmény 4. cikkét, ráadásul tévesen értelmezve ezt a rendelkezést.
- 25 Ami különösen azt az érvet illeti, hogy a Törvényszék a Bíróság ítélkezési gyakorlatával ellentétesen (2007. október 25-i Develey kontra OHIM ítélet, C-238/06 P, EU:C:2007:635, 37–44. pont) – ahogyan ez a jelen végzés 10. pontjában is szerepel – közvetlen hatállyal ruházta fel a Párizsi Uniós Egyezmény 4. cikkét, hangsúlyozni kell, hogy a fellebbező pontosan megadja, hol található az állítólagos ellentmondás, mind a megtámadott ítéletben, mind a Bíróság által hozott határozatban megjelölve a figyelmen kívül hagyott pontokat.
- 26 Másrészt a fellebbező azt kifogásolja, hogy a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a 6/2002 rendelet 41. cikkének (1) bekezdése tizenkét hónapos elsőbbségi határidőt biztosít a későbbi közösségi formatervezési minta esetében, és ennek következtében hatályon kívül helyezte az EUIPO fellebbezési tanácsának azon határozatát, amely hat hónapra korlátozta a nemzetközi szabadalmi bejelentés elsőbbségének igénylésére nyitva álló határidőt. A fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelemből így tehát egyértelműen kitűnik, hogy a 6/2002 rendelet 41. cikke (1) bekezdésének állítólagos megsértése befolyásolta a megtámadott ítélet kimenetelét. Ha ugyanis a Törvényszék megállapításával ellentétben az elsőbbségi határidő tizenkét hónap helyett hat hónap lenne, akkor a keresetet el kellett volna utasítani.
- 27 Harmadrészt a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelem benyújtóját terhelő bizonyítási tehernek megfelelően a fellebbezőnek bizonyítania kell, hogy – az általa a fellebbezésben hivatkozott jogkérdésektől függetlenül – a fellebbezés az uniós jog egységessége, koherenciája vagy fejlődése szempontjából jelentős kérdést, illetve kérdéseket vet fel, mivel e kritérium hatálya túllép a fellebbezéssel megtámadott ítélet, végső soron pedig a fellebbezés keretén (2021. május 4-i Dermavita kontra EUIPO végzés, C-26/21 P, nem tették közzé, EU:C:2021:355, 16. pont).
- 28 E bizonyítás körében az adott ügyre jellemző konkrét elemekkel, és nem csupán általános jellegű érvekkel kell bizonyítani az ilyen kérdések fennállását és jelentőségét (2021. május 4-i Dermavita kontra EUIPO végzés, C-26/21 P, nem tették közzé, EU:C:2021:355, 20. pont).
- 29 Márpedig egyfelől a fellebbező egyetlen jogalapjában megjelölte azt a kérdést, amely lényegében arra irányul, hogy egy uniós jogi aktusban található esetleges joghézag kiküszöbölhető-e egy olyan nemzetközi jogi rendelkezés közvetlen alkalmazásával, amely nem felel meg a Bíróság ítélkezési gyakorlatában a közvetlen hatály kiváltásához megkövetelt feltételeknek.
- 30 Másfelől a fellebbező kifejti azokat a konkrét okokat, amelyek miatt ez a kérdés az uniós jog egységessége, koherenciája és fejlődése szempontjából jelentősnek minősül.

- 31 E tekintetben a fellebbező először is hangsúlyozza, hogy a fellebbezésében felvetett jogkérdés túlmutat a fellebbezés keretein, mivel a 6/2002 rendelet 41. cikke (1) bekezdésének állítólagosan téves értelmezése kihat a közösségi formatervezési mintákra vonatkozó elsőbbség igénylésének elfogadhatóságára, valamint a közösségi formatervezési minták újdonságának értékelésére. Ami ez utóbbi szempontot illeti, a fellebbező konkrét bizonyítékokkal szolgál annak bizonyítására, hogy egyenlőtlenséget teremthet, ha 18 hónapról 24 hónapra hosszabbítja meg azt az időszakot, amely alatt a 6/2002 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének b) pontjának megfelelően a bejelentő általi nyilvánosságra hozatal nem vehető figyelembe, ha az elsőbbség igénylése szabadalmi bejelentésen alapul.
- 32 A fellebbező továbbá rámutat, hogy fellebbezése túlmutat a közösségi formatervezésiminta-oltalom keretein, mivel a megtámadott ítéletben kialakított elv meghatározhatja az elsőbbség igénylésének a szellemitulajdon-jog más fajtáira alkalmazandó rendszerét is. E tekintetben konkrét példákat hoz fel arra, milyen következményekkel járhat a megtámadott ítélet a szabadalmi bejelentőkre nézve, valamint jelzi a jogbizonytalanság, illetve a kölcsönösség hiányának egyes harmadik országokban amiatt felmerülő kockázatát, hogy a közösségi formatervezési mintákra vonatkozóan tizenkét hónapos elsőbbségi határidőt ismernek el abban az esetben, ha az elsőbbség igénylése szabadalmi bejelentésen alapul.
- 33 Végül a fellebbező hangsúlyozza a Párizsi Uniós Egyezmény 4. cikke közvetlen hatályának elismeréséből eredő, az uniós jog egységességét, koherenciáját és fejlődését sértő rendszerszintű következményeket, mivel egyrészt e cikk uniós bíróság általi értelmezése az uniós jogalkotóra és az Unió tagállamaira is kötelező lenne, másrészt pedig ennek elismerése ellentétes lenne a Párizsi Uniós Egyezmény és a jelen végzés 16. pontjában említett megállapodás célkitűzéseivel.
- 34 A fellebbező által előterjesztett bizonyítékokra figyelemmel meg kell állapítani, hogy a fellebbező által benyújtott kérelem a jogilag megkövetelt módon bizonyítja, hogy a fellebbezés az uniós jog egységessége, koherenciája és fejlődése szempontjából fontos kérdést vet fel.
- 35 A fenti megfontolásokra, valamint arra tekintettel, hogy a fellebbezés egyetlen jogalapon alapul, és három, egymással összefüggő részből áll, a fellebbezést teljes egészében befogadhatónak kell nyilvánítani.

A költségekről

- 36 Az eljárási szabályzat 170b. cikkének (4) bekezdése értelmében ha a fellebbezést az Európai Unió Bíróságának alapokmánya 58a. cikkének harmadik bekezdésében meghatározott kritériumokra tekintettel egészében vagy valamely részében megengedhetővé nyilvánítják, az eljárás az eljárási szabályzat 171–190a. cikkének megfelelően folytatódik.
- 37 A Bíróság eljárási szabályzatának 137. cikke alapján, amely e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó, a költségekről az eljárást befejező ítéletben vagy végzésben kell határozni.
- 38 Következésképpen, mivel a Bíróság helyt adott a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelemnek, a költségekről jelenleg nem kell határozni.

A fenti indokok alapján a Bíróság (a fellebbezés megengedhetőségéről határozó tanács) a következőképpen határozott:

- 1) **A fellebbezés megengedhető.**
- 2) **A Bíróság a költségekről jelenleg nem határoz.**

Aláírások